ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘΜΟΣ 34

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν :
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Δεκεμβρίου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΕΥΕΛΠΙΣ ΑΠΑΡΧΗ

Ἀξιότιμε Κύριε,

Δὲν νομίζετε ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ περὶ Ἀρεοπαγιτῶν ἄρθρου τῆς «Δικαιοσύνης» ὤφειλε νὰ μελετήσῃ καὶ τὸ ἄρθρ. 301 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ δὲν νομίζετε προσέτι ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης μετὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ ΟΦΕΙΛΕΙ νὰ ἐξετάσῃ νομίμως καὶ μάθῃ ποῖοι εἶνε οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ ὑπαινιττόμενοι Ἀρεοπαγῖται, ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν βεβαιωθῇ ὅτι τῷ ὄντι ἡ συμπεριφορά των δικαιολογεῖ τὴν περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν ΣΧΗΜΑΤΙΣΘΕΙΣΑΝ ΚΟΙΝΗΝ ΓΝΩΜΗΝ, νὰ προβῇ εἰς πειθαρχικὴν τιμωρίαν, ἵνα ἐπακουλουθήσῃ ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Νόμου ΥΜΓ τῆς 20 Ἰουνίου 1871;

Μεθ' ὑπολήψεως

***

Ὅταν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἀνεγράψαμεν ὅσα περὶ τῶν τριῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἡ κοινὴ φήμη τόσον ὁμοιομόρφως καὶ τόσον συνεχῶς διαλαλεῖ, καταλήξαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὴν λύσιν, ἥτις χάριν αὐτοῦ τοῦ γοήτρου τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου ἐπιβάλλεται ὅσον τὸ δυνατὸν ταχεῖα, καλοῦνται νὰ παράσχωσιν ἢ αὐτοὶ οὗτοι οἱ παρὰ τῇ κοινῇ συνειδήσει ὑπόδικοι Ἀρεοπαγῖται, παραιτούμενοι, ἢ οἱ ὁμότιμοι αὐτῶν διὰ μέσων ἅτινα βεβαίως οὔτε ὁ Ὀργανισμὸς τῶν δικαστηρίων οὔτε ἄλλη τις διάταξις νόμου χορηγεῖ, ἅτινα ὅμως αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα, ὄχι πλέον παρέχει ἀλλὰ ἐπιβάλλει. Εὐτυχῶς ἐν τῷ δευτέρῳ ἡμῶν τούτῳ συμπεράσματι δὲν διεψεύσθημεν. Ἡ ἄνω ἐπιστολή, γραφεῖσα ὑπὸ Ἀρεοπαγίτου ἐν ἐνεργείᾳ, ἐπέρχεται οὐ μόνον ἀρωγὸς ἐν τῷ ἀγῶνι ὃν ἐν πληρεστάτῃ συνειδήσει τῶν συνεπειῶν ἀνελάβομεν, ἀλλὰ καὶ ἐπικύρωσις ἐπίσημος τῶν ὅσων ὑπηνέχθημεν. Ὁ ἔντιμος δικαστής, λαμβάνων ὡς δεδομένα καὶ σχεδὸν ἀνεπίδεκτα ἀμφισβητήσεως ὅσα ἐδημοσιεύσαμεν, οὐδὲ συζητεῖ κἂν ἐπ' αὐτῶν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκοπούμενον βαίνων, ὑποδεικνύει ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸς ΟΦΕΙΛΕΙ νὰ ἀσκήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου **301** τοῦ Ὀργανισμοῦ παρεχομένην αὐτῷ πειθαρχικὴν ἐξουσίαν καὶ οὕτως ἀνοίξῃ τὰς θύρας εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἀποχωρήσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν διαγραφομένην διαδικασίαν. Ἀτυχῶς ἐν τῷ σημείῳ ἀκριβῶς τούτῳ διαφωνοῦμεν μὲ τὸν ὁμότιμον τῶν ὑπαινιττομένων, ἄξιον δὲ πάσης ὑπολήψεως συντάκτην τῆς ἄνω ἐπιστολῆς. Περὶ τοῦ ἤδη ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Βοκοτοπούλου καὶ ὡς ἐπιστήμονος καὶ ὡς πολιτευτοῦ καὶ ὡς χαρακτῆρος ἡμεῖς πρῶτοι τρέφομεν τὴν ἀρίστην γνώμην, ἣν ἐν πάσῃ δοθείσῃ εὐκαιρίᾳ ἀνεπιφυλάκτως ἐξεφράσαμεν.

Προσθέτομεν ἀκόμη ὅτι τὸν κ. Βοκοτόπουλον διακρίνει καὶ θάρρος πολιτικὸν καὶ φιλοδοξία ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὴν Δικαιοσύνην τοιαύτη οἷα ὀλίγους τῶν προκατόχων του διέκρινεν ἀτυχῶς. Μεταξὺ ὅμως τοῦ κ. Βοκοτοπούλου, τοῦ **ΟΦΕΙΛΟΝΤΟΣ**, κατὰ τὸν γράφοντα Ἀρεοπαγίτην νὰ ἀσκήσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχόμενα αὐτῷ ὡς Ὑπουργῷ δικαιώματα καὶ ἐκείνων οἵτινες ἀναξίως κατὰ τὴν κοινὴν πεποίθησιν κατέχουσα τὰς ἕδρας τοῦ Ἀρείου Πάγου τρεῖς ἀνωτάτους δικαστάς, παρεμπίπτουν οἱ γίγαντες τῆς πολιτικῆς συναλλαγῆς, αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐν ἐπιγνώσει ἀνέσυραν ἐκ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας τοὺς κατὰ τὴν πεποίθησίν των ἐπικινδύνους ὡς δικαστὰς τῆς οὐσίας καὶ ἐν συνειδήσει παρέδωσαν εἰς αὐτοὺς τὰ ἅγια τοῦ Ἀρείου Πάγου μὲ τὸ ἀμίμητον δικαιολόγημα ὅτι οὕτως ἐξυπηρετοῦσι τελειότερον τὴν δικαιοσύνην, διότι τοὺς ἐπικινδύνους τούτους ὡς δικαστὰς τῆς οὐσίας τοὺς καθιστῶσιν ἧττον ἐπικινδύνους, καθὸ μετατρέποντες τούτους εἰς δικαστὰς τῶν τύπων μόνον καὶ τῶν νόμων! Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀναμφιβόλως ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ τὸν λόγον δὲν ἔχει πρῶτος οὐδὲ μόνος ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἴτε κ. Βοκοτόπουλος συνέπεσε νὰ ὀνομάζηται εἴτε ἄλλος τις, διότι πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν εἶνε ἕτοιμοι νὰ παραλύσουν οἱ πλόκαμοι ἐκεῖνοι οὓς κυριολεκτῶν τις δύναται ν' ἀποκαλέσῃ χαλυβδίνους χεῖρας τῆς πολιτικῆς ἢ καὶ κοινωνικῆς συναλλαγῆς. Ὁ λόγος πλέον δίδεται πρωτίστως μὲν εἰς τὸ λοιπὸν ὑγιὲς τοῦ Ἀρείου Πάγου σῶμα, συγχρόνως ὅμως καὶ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, πρὸ τοῦ ὄγκου τῆς ὁποίας ἀναμφιβόλως θὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν καὶ προστάται καὶ προστατευόμενοι. Καὶ τῆς κοινῆς ταύτης γνώμης, πρόσκοποι τρόπον τινὰ αὐθορμήτοι ἀνεδέχθημεν νὰ καταστῶμεν ἡμεῖς, οἵτινες δημοσίᾳ πλέον κοινολογοῦμεν ἐκεῖνο ὅπερ ἀποτελεῖ ἑκάστοτε τὸ ἀντικείμενον τῶν σχολίων τῶν κατ' ἰδίαν κύκλων καὶ ἐντονώτερον μεταφέρομεν τοὺς εἰς βάρος τῶν ὡρισμένων τούτων Ἀρεοπαγιτῶν ἀορίστους ψιθύρους οἵτινες, τόσον ἐπιμόνως ἐπαναλαμβανόμενοι, δὲν ἔσχον μόνον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μόρφωσιν τοιαύτης ἢ τοιαύτης περὶ ὡρισμένων τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου μελῶν γνώμης, ἀλλὰ κινδυνεύει νὰ διασείσωσιν αὐτὴν ταύτην τὴν ἐφ' ὁλόκληρον τοῦτο τὸ δικαστήριον ἀπαραίτητον πεποίθησιν. Διότι βεβαίως ἡ πεποίθησις αὕτη δὲν ἑδραιοῦται, ὅταν ἐκ τῶν δύο διαδίκων ὁ μὲν εἷς περιχαρὴς ἀτενίζῃ τὸν μέλλοντα ν' ἀπονείμῃ τὸ δίκαιον δικαστὴν ὁ δὲ ἕτερος καταλαμβάνεται ὑπὸ δυσθυμίας ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ, ὅταν καὶ τῶν δύο τούτων διαδίκων τὴν ψυχὴν κατέχῃ ἡ σκέψις ὅτι ὁ δικαστὴς των δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ κανονίσῃ τὴν κρίσιν καὶ τὴν ψῆφόν του, οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων καὶ μόνον οὓς ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ἀλλ' ἀναλόγως καὶ πρὸς ἄλλας περιστάσεις, ἔξω τῶν δικογράφων κειμένας, ἃς ἀποτελοῦσι σήμερον μὲν ἡ ἰσχυρὰ ἢ πολλὰ ὑποσχομένη χειραψία τούτου καὶ αὔριον τὸ μειδίαμα τὸ ἱκανὸν νὰ προκαλέσῃ τίς οἶδε πόσους ὑπολογισμοὺς ἐκείνου.

Ἂν ἡ τοιαύτη διὰ τῆς δημοσίας τρόπον τινὰ κραυγῆς πολεμικὴ ἣν ἐξελέξαμεν καταλήξῃ εἰς ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιδιώκομεν, τότε σημαίνει ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν ἡ δημοσία γνώμη ἠνδρώθη μέχρι τοῦ σημείου ὥστε τελεσφόρος εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐπιβάλῃ τὰς θελήσεις της. Ἂν τἀνάπαλιν ἀπομονωθῶμεν ἐν τῷ ἀγῶνι, ἔχομεν μὲν ἡμεῖς τὸ δικαίωμα νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι δὲν κατέστημεν εἰσέτι ὥριμοι διὰ τοιούτου εἴδους, ἃς τὰς ὀνομάσωμεν ἐπαναστάσεις, οὐδεὶς ὅμως θὰ δυνηθῇ εὐπροσώπως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἄλλοι ἀπώτεροι, μικροὶ λόγοι παρεκίνησαν ἡμᾶς εἰς τὴν πολεμικὴν ταύτην.

ΤΟ ΠΕΡΙ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

ὑπο ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΡΑΓΚΙΑ

Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 32 φύλλου)

Ἀλλὰ καὶ σύγκρουσις δικαιοδοσίας δύναται ἐντεῦθεν νὰ ἐπέλθῃ μεταξὺ τοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ εἶνε ἤδη ἁρμόδιον ἐπὶ τοιούτων διενέξεων (πρβλ. π.χ. Δικ. Ὀργ. ἄρθρ. 246 § τελευτ.).

Κατὰ τὸν Ἰταλικὸν νόμον, ἐν ἀποτυχίᾳ συμβιβασμοῦ τοιούτων διενέξεων, δὲν ἐκδίδει τὸ συμβούλιον ἀπόφασιν ἀλλ' ἐκφέρει ἁπλῆν γνώμην ἢ συμβουλήν, ὅπερ ἐπίσης ἄσκοπον καὶ ἄνευ πρακτικῆς ἐννοίας.

Τὸ 4 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρου 18 ἀνατίθησι τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ Συλλόγου εἰς τὸ συμβούλιον αὐτοῦ. Εὐκταῖον θὰ ἦτο νὰ ὡρίζετο λεπτομερέστερον ἡ ἔκτασις τῆς ἐννοίας τῆς διαχειρίσεως ταύτης, διότι εἰς τὸν Σύλλογον, ὡς πρόσωπον νομικὸν (ἄρθρ. 3), δυνατὸν νὰ ἐπαχθῶσι κληρονομίαι μετὰ βαρῶν ἢ κληροδοτήματα καὶ ν' ἀπονεμηθῶσιν ὑπὸ ὅρους δωρεαί· ὁ Σύλλογος δύναται νὰ συνάπτῃ δάνεια, ν' ἀναλαμβάνῃ οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις κλπ. Πρέπει ἆρά γε ν' ἀποφασίζῃ περὶ τούτων μόνον τὸ συμβούλιον (πρβλ. ἄρθρ. 4 ἐδ. ε' καὶ ζ');

Τὸ ἄρθρ. 20 ὁρίζει ὀρθῶς ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου, τοῦ ταμίου καὶ τῶν γραμματέων παρέχονται ἀμισθί. Ἡ προσθήκη ὅτι οὗτοι ἀποζημιοῦνται διὰ τὰς πραγματικὰς αὐτῶν δαπάνας, εἶνε βεβαίως περιττή, ὡς οἰκοθεν νοουμένη, ἀλλ' ἐν τῷ νέῳ σχεδίῳ προσετέθη ὅτι αἱ δαπάναι αὗται κανονίζονται ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τοῦ συμβουλίου. Ἀναγκαιότερον ἦτο νὰ προστεθῇ ὅτι δέον αὗται νὰ ὦσιν ἀποδεδειγμέναι, ἐνῷ ὁ ἐκ τῶν προτέρων κανονισμὸς αὐτῶν εἶναι πάντοτε ἀδύνατος· διὰ τοῦτο δέον ν' ἀπαλειφθῇ, φρονῶ, ἡ τελευταία αὕτη προσθήκη.

Δὲν προβλέπει τὸ ἄρθρον 20 περὶ ἰσοψηφίας ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τοῦ συμβουλίου, ὅπερ λίαν σπουδαῖον ἅτε λίαν ἐνδεχόμενον. Νομίζω ὅτι ἐπὶ φανερᾶς ψηφοφορίας δέον νὰ κηρυχθῇ ἐπικρατεστέρα ἡ ψῆφος τοῦ προέδρου. Βεβαίως ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἄρθρον 7.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, ὁ παρὰ Γάλλοις bâtonnier, οὗ τὰ καθήκοντα ρυθμίζει τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ νομοσχεδίου, εἶναι, ὡς λέγει ὁ Mollot, ὁ οἰκογενειάρχης τοῦ Συλλόγου, περικυκλούμενος παντοχοῦ ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ τῶν συναδέλφων του ὡς ὁ πρῶτος ἐν ἴσοις. Τὰ συμφέροντα τοῦ Συλλόγου ἀποτελοῦσι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀδιαλείπτου μερίμνης αὐτοῦ· ἐκπροσωπεῖ δὲ τὸν Σύλλογον καὶ λαλεῖ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, δίδει αὐτὸς τὰς ἀδείας καὶ δέχεται τὰς παραιτήσεις, μεσολαβεῖ πατρικῶς πρὸς διαλλαγὴν τῶν συναδέλφων του, ὑπογράφει μετὰ τοῦ γραμματέως τὰ ἔγγραφα τοῦ Συλλόγου, ἐπιτηρεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τοῦ βιβλιοφύλακος κλπ. (Ι σελ. 508, ΙΙ σελ. 25 καὶ 134). Ἀλλ' ὑπόκειται καὶ αὐτὸς εἰς πειθαρχικὴν δίωξιν (Ἀκυρωτ. 15 Νοεμβρ. 1847). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ νομοσχεδίου ὁ Πρόεδρος ὑποβάλλει κατ' ἔτος εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον ἔκθεσιν περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ τε Συλλόγου καὶ τοῦ Συμβουλίου, ἧς ὅμως ἔπρεπε νὰ διατάσσηται ἡ διὰ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσις πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν καὶ τῶν λοιπῶν Συλλόγων, διότι, ὡς ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ ἐν Ἑλλάδ., ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῶν διοικητ. καὶ πειθαρχικῶν συμβουλίων τῶν δικηγ. Συλλόγων πρέπει ν' ἀποτελεσθῇ βαθμηδὸν νομολογία, ἐξ ἧς πολλὰ θὰ κανονισθῶσι καὶ θὰ ὁρισθῶσιν ἀμφίβολα.

Τὸ ἄρθρ. 23 ἀνατίθησιν εἰς τὸν γραμματέα τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν τοῦ τε Συλλόγου καὶ τοῦ Συμβουλίου, τὴν τήρησιν τοῦ μητρώου καὶ τῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Συλλόγου βιβλίων πλὴν τῶν ταμιακῶν. Ἀλλὰ ταῦτα χρήζουσι συμπληρώσεων σπουδαίων. Εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ γραμματέως πρέπει νὰ προστεθῇ ἢ μετὰ τοῦ Προέδρου συνυπογραφὴ τοῦ γραμματέως καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἐγγράφοις τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ ἐν ταῖς πειθαρχικαῖς ἀποφάσεσιν, ἡ ὑπεύθυνος τήρησις τοῦ ἀρχείου τοῦ Συλλόγου καὶ ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἔκδοσιν ἀντιγράφων τῶν

ΤΑ ΝΕΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ

(Φιλολογ. Σύλλογος Παρνασσός).

Συνεδρίασις 25 Ν)βρίου 1906.

Καὶ κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην ἐξηκολούθησεν ἡ συζήτησις ἐπὶ τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης τροποποιήσεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Πρῶτος λαβὼν τὸν λόγον ὁ δικηγόρος κ. *Ἀλέξ. Σοφιανὸς* ἐκηρύχθη κατ' ἀρχὴν ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου, ὡς συντελοῦντος εἰς ταχυτέραν περαίωσιν τῶν δικῶν διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῆς στρεψοδικίας. Ἐν ταῖς λεπτομερείαις ποιεῖται παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τῶν διαφόρων ἄρθρων τοῦ νομοσχεδίου, ἰδίως προκειμένου περὶ τῆς ἐφέσεως κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων ὑποστηρίζει ὅτι ὀρθότερον εἶνε νὰ τροποποιηθῇ τὸ ἄρθρον 772 οὕτω: ὁ ἐκκαλῶν ὀφείλει πρὸ πάσης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως νὰ καταθέσῃ τὸ νόμιμον πρόστιμον καὶ τὰ τέλη μέχρι μεταρρυθμίσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς ἀποφάσεως· ἐὰν δὲ αὕτη εἶνε οὐχὶ ὁριστικὴ ὀφείλει προσέτι καὶ νὰ ἐγγράψῃ τὴν ἔφεσιν ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἵνα συζητηθῇ ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ οἰκείου πινακίου ὅτε συζητεῖται καὶ ὁλόκληρος ἡ ὑπόθεσις· ἄλλως τὸ Ἐφετεῖον ἀρνεῖται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν συζήτησιν, πλὴν ἐὰν εἰς βραδυτέραν συζήτησιν συναινῇ καὶ ὁ ἐφεσίβλητος διὰ δηλώσεώς του κοινοποιουμένης τῷ ἐκκαλοῦντι· συνάμα δὲ παύουν τ' ἀνασταλτικὰ καὶ μεταβιβαστικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐφέσεως καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον· ἐπιτρέπεται ὅμως ἔφεσις τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ μετὰ τῆς ὁριστικῆς.

Ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων κατὰ τοῦ ὅρκου προτείνει ὅπως ὑποχρεοῦται ὁ ἀντιλέγων νὰ ἐγγράψῃ αὐτὰς εἰς τὸ πινάκιον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν πρὸς συζήτησιν, προκαταβάλλων καὶ τὰ τέλη· ἄλλως νὰ θεωρῶνται αὗται μὴ κοινοποιηθεῖσαι.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 555 τάσσεται ὑπὲρ τῶν φρονούντων ὅτι δέον ὁ δικαστὴς νὰ παραπέμπῃ εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὰς ἐνστάσεις ἃς θεωρεῖ πρὸς παρέλκυσιν ὑποβαλλομένας.

Ἐπὶ τῶν τῆς ἐκτελέσεως ὑποστηρίζει ὅτι οὐδεμία ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ δέον νὰ ἐπιτρέπηται μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς τῆς περιλήψεως.

Εἶτα λαμβάνει τὸν λόγον ὁ δικηγόρος κ. *Ἰωάννης Φραγκιᾶς*, ὅστις διὰ μακρῶν ἀναλύει ἁπάσας τὰς διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου, καταθέσας καὶ σχέδιον τῶν αὐτῶν ἄρθρων διατετυπωμένων, ὡς αὐτὸς φρονεῖ, ὅτι θὰ εἶχον ὀρθότερον. Ἐπὶ τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ μεταρρυθμίσεων διαφωνεῖ ριζικῶς πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῆς καταργήσεως τῆς πρώτης περιπτώσεως τῆς προκλήσεως εἰς ἀγωγήν, φρονῶν μάλιστα ὅτι μᾶλλον ἡ β' περίπτωσις ἔδει νὰ καταργηθῇ· β') ἐπὶ τῆς καταργήσεως τῆς ἐφέσεως κατὰ τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων· γ') ἐπὶ τῆς νομοθετικῆς καθιερώσεως τῶν ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας· δ') ἐπὶ τοῦ παρεχομένου εἰς τὸν δικαστὴν δικαιώματος τῆς ἀπορρίψεως ἄνευ ἀποδείξεων τῶν ἐνστάσεων ἃς θεωρεῖ πρὸς παρέλκυσιν προτεινομένας· συμφωνεῖ δὲ ὅσον ἀφορᾷ ἀ) τὴν κοινοποίησιν τῶν ἐφέσεων καὶ τῶν αἰτήσεων ἀναιρέσεως καὶ πρὸς μόνον τὸν δικηγόρον τὸν ἐκπροσωπήσαντα τὸν διάδικον, συνιστῶν μάλιστα τὴν ἐπέκτασιν τῆς πρακτικωτάτης ταύτης ἀρχῆς καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δικογράφων καὶ πασῶν τῶν ἀποφάσεων τῶν κοινοποιουμένων πρὸς διαδίκους διαμένοντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· β') τὴν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως ἐξαίρεσιν τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τοῦ ὀφειλέτου· γ') τὰς ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἀδείας κατασχέσεως τοῦ προέδρου ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ καλῆται πάντοτε καὶ ὁ κατασχών· δ') τὴν δήλωσιν τοῦ τρίτου ἐπὶ κατασχέσεως εἰς χεῖράς του Πλημμελῶς δ' ἐν πολλοῖς διατετυπωμένας εὑρίσκει τις προτεινομένας τροποποιήσεις ἀ) ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 25 περὶ τῶν ἀναρμοδίως εἰσαγομένων ἀγωγῶν· β') τὰς ἐνστάσεις κατὰ τῶν κοινοποιήσεων· ἀναπτύξας μάλιστα καὶ διατυπώσας σύστημα ὅλως διάφορον, δι' οὗ φρονεῖ ὅτι ἐπιτρέπεται πᾶσα πρὸς παρέλκυσιν τῆς δίκης ἔνστασις κατὰ τῶν ἐπιδόσεων χωρὶς νὰ ἐπέρχηται καὶ αὐθαιρεσία ἢ βλάβη δικαιωμάτων· γ') τὴν πρὸς μετάφρασιν ἐγγράφων πραγματογνωμοσύνην. Ὅσον ἀφορᾷ τέλος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς περιλήψεως φρονεῖ ὅτι δέον νὰ τάσσηται πρὸς τοῦτο τριήμερος προθεσμία, ὅπως δύναται τοὐλάχιστον ὁ τρίτος νὰ λάβῃ μέτρα προστασίας τῶν συμφερόντων του. Ἐν γένει δὲ φρονεῖ ὁ κ. Φραγκιᾶς ὅτι αἱ προτεινόμεναι τροποποιήσεις ἔδει νὰ διατυπωθῶσιν ὡς ἴδιος αὐτοτελὴς νόμος καὶ οὐχὶ ὡς ἀντικατάστασις ἁπλῶν ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι, εἰσάγουσαι καινοτομίας, κατ' ἀνάγκην θ' ἀντιφάσκωσι πρὸς ἄλλας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας θεσπισθείσας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νῦν καθεστῶτος καὶ οὕτω ἡ Πολ. Δικονομία θὰ φαίνεται περιέχουσα διατάξεις συγκρινομένας πρὸς ἀλλήλας.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. *Ἀρ. Θεοδωρίδης* ἀναλύων τὴν προτεινομένην τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου 884 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς κατασχέσεως τῶν ἱματίων, τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν σκευῶν τοῦ ὀφειλέτου, κηρύσσεται ἐνθέρμως ὑπὲρ αὐτῆς, ἀποκρούων ἁπάσας τὰς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ἐξαιρέσεις τῆς ἀπαγορεύσεως καὶ αὐτὸ τὸ προνόμιον τῆς ἐξ ἐνοικίων ἀπαιτήσεως τοῦ ἰδιοκτήτου.

Μετὰ ταῦτα ἐκηρύχθη ἡ λῆξις τῆς συζητήσεως καὶ ἀνετέθη εἰς τὸ Προεδρεῖον νὰ διατυπώσῃ ἐν ἐκθέσει πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης τὰς ἐπικρατησάσας ἐπὶ ἑκάστης τῶν τροποποιήσεων ἐν τῷ τμήματι γνώμας.

Η ΤΑΚΤΙΚΗ
ΤΟΥ κ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΩΝ ΕΦΕΤΩΝ

Ἡ ἀνεξήγητος τακτική, ἣν παραδόξως ἐξακολουθεῖ ἐφαρμόζων ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἐκφωνήσει καὶ συζητήσει τῶν ὑποθέσεων, ἀποτελεῖ ἀπὸ ἡμερῶν τὸ ἀντικείμενον τῶν σχολίων τοῦ κόσμου τῶν δικηγόρων, λίαν δ' εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὰς κατωτέρω παρατηρήσεις δοκίμου δικηγόρου, διὰ τῶν ὁποίων τίθεται τὸ ζήτημα εἰς τὴν θέσιν του, ἀπὸ στενοτέρας ἰδίως νομικῆς ἀπόψεως, συγχρόνως ὅμως παρέχεται ἀφορμὴ καὶ εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῶν Ἐφετῶν, οὗτινος ἡ τακτική, ὁμολογοῦμεν, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει ἀφορμὴν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ καταστήσῃ τὰ πινάκια ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνήμερα, ὅπως πεισθῇ ἐκ τῶν κειμένων, ὅτι ἡ μέθοδος ἣν ἐφαρμόζει, ἀντίκειται ἀπ' εὐθείας πρὸς διατάξεις ὧν ἡ παράβασις δύναται νὰ προκαλέσῃ καὶ πειθαρχικὴν ἀκόμη ποινήν.

⁂

Κύριε Συντάκτα τῆς «Δικαιοσύνης»

Ἀνεξήγητος ἀληθῶς ἀποβαίνει ἡ κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐπιμονὴ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, ὅπως συζητῶνται αἱ ὑποθέσεις κατ' ἀντίστροφον τάξιν, ἤτοι τελευταῖαι αἱ εἴτε νόμῳ εἴτε πράξει του προτετιμημέναι ὑποθέσεις καὶ ἐκ τοῦ πινακίου αἱ κατὰ σειρὰν ἐν τούτῳ, τῷ ἐκθέματι καὶ τῷ δελτίῳ τοῦ κλητῆρος τῆς ἀκροάσεως ἐπόμεναι δίκαι, γενομένης δηλαδὴ συζητήσεως ἀπὸ τῆς τελευταίας, παρὰ τὰς ἀμφισβητήσεις τῶν διαδίκων, ὧν παραβιάζεται ἡ σειρά, ὑπὸ τὴν πρόδηλον ἔννοιαν ὅτι ἐνδεχόμενον ν' ἀναβληθῶσιν αἱ ἰδικαί των, καίτοι προέχουσαι εἰς ἄλλην ἢ ἄλλας μεταγενεστέρας δικασίμους.

Αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου, αἵτινες παραβιάζονται, ἔχουσιν ὡς ἑξῆς. Τὰ ἄρθρα 263—267 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τὸ ἄρθρον 579 τῆς Πολ. Δικονομίας κανονίζουσι τὴν σειρὰν τῆς συζητήσεως τῶν ὑποθέσεων ἐνώπιον τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων ὁρίζοντα τὸν τρόπον τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς των καὶ τῆς συντάξεως (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ συνεδρίασις) ἰδιαιτέρου δελτίου ὑπὸ τοῦ κλητῆρος τῶν προτακτέων ὑποθέσεων. Ὑπὸ τὰς τοιαύτας προϋποθέσεις, δημιουργηθείσας μάλιστα διὰ τὴν περίπτωσιν ὅτι ἐν πινάκιον παρ' ἑκάστῳ πολυμελεῖ δικαστηρίῳ τηρεῖται (ἄρθρ. 263 Ὀργ.), ὁρίζει τὸ ἄρθρον 267 αὐτόθι ἐν ἐδ. 1ῳ, ὅτι «ἡ συνεδρίασις ἄρχεται ἐκφωνοῦντος »τοῦ κλητῆρος τὰς ὑποθέσεις κατὰ τὴν »εἰς τὸ δελτίον *ὁρισθεῖσαν τάξιν*, καὶ »κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονο»μίας», ἥτις διὰ τοῦ ἄρθρου 579 ρητῶς διατάσσει ὅτι «αἱ ὑποθέσεις ἐκφωνοῦνται κατὰ *τὴν σειρὰν* τοῦ εἰρημένου δελτίου καὶ τῆς περιλήψεως, τῆς κοινῶς ἔκθεμα ὀνομαζομένης, καὶ ἐξαγομένης ἐκ τοῦ πινακίου (πάντοτε ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι ἓν πινάκιον τηρεῖται, διότι μεταξὺ ὁμοειδῶν ὑποθέσεων οὐδεμία διαφορὰ ἐν τῷ νόμῳ καθιεροῦται). Ἐν ἐδαφίῳ δὲ 2ῳ, ἵνα ἐμπεδώσῃ ὁ νομοθέτης τὴν ἔννοιαν, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παραβίασις τῆς σειρᾶς, ὁρίζει ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «Ἐάν τις τῶν διαδίκων νομί»ζῃ ὅτι ἀνήκει ἡ προτίμησις εἰς αὐτόν, »ἢ ὅτι ἡ ὑπόθεσίς του παρὰ τὸ δίκαιον »δὲν κατεχωρίσθη εἰς τὸ δελτίον, δύνα»ται νὰ ζητήσῃ *ἐγγράφως* παρὰ τοῦ »προέδρου νὰ ἐκφωνηθῇ πρώτη ἡ ὑπόθε»σίς του τὸ δὲ δικαστήριον *ἀμφισβητή»σεως ὑπαρχούσης* ἀποφασίζει περὶ τού»του».

Τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ τοῦ ἄρθρου 57 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, περὶ κακοδικίου, καθιεροῦντος γενικῶς ὡς ἄρνησιν δικαιοσύνης τὴν παραβίασιν τῆς σειρᾶς ὡρίμου ὑποθέσεως, τίθεται τὸ ἐρώτημα, ἐν τίνι δικαιώματι ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἄνευ ἐγγράφου αἰτήσεως διατάσσει τὴν ἐκφώνησιν καὶ συζήτησιν ἀπὸ τῆς τελευταίας ὑποθέσεως καὶ ἐντεῦθεν, ἐπὶ πλέον δὲ οὐδὲ ἀκροάσεως ἀξιοῖ τοὺς διαδίκους ἢ πληρεξουσίους τούτων, οἵτινες ἔχουσι προέχουσαν σειράν, ἀμφισβητοῦντες τὴν προτίμησιν.

Διὰ τὰς παραβάσεις ταύτας φρονοῦμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ πειθαρχικαὶ καὶ ἄλλαι διατάξεις ἐν τῷ νόμῳ· ἐπὶ πᾶσιν ὅμως ὑποθέτομεν ὅτι οἱ διάδικοι, ὧν παραβιάζεται παρὰ τὸ δίκαιον ἡ σειρά των, δὲν θὰ παραλείψωσιν ἐφεξῆς τὴν ἐνάσκησιν τῶν νομίμων δικαιωμάτων.

Πρόθυμος
Ξ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ

Τὸ προσεχὲς Σάββατον 9 Δεκεμβρίου ὥρᾳ 6ῃ μ.μ. ποιεῖται ἔναρξιν τῶν παραδόσεών του ἐν τῇ αἰθούσῃ «Ἱπποκράτης» ὁ ὑφηγητὴς καὶ ἐπιμελητὴς τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἔγκριτος δὲ τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν συνεργάτης κ. Ἀθανάσ. Μαυρογιάννης.

Ἀντικείμενον τῆς ἐναρκτηρίου ταύτης παραδόσεώς του ἐξέλεξε τὸ θέμα «περὶ ἐγκλημάτων τῶν φρενοπαθῶν».

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος, ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δραχμῶν 4.

ἐν αὐτῷ ἐγγράφων καὶ ἀποφάσεων, ὅπου τοῦτο δὲν ἀπαγορεύεται, ὡς καὶ ἡ ἔκδοσις πιστοποιητικῶν. Εἰς τὰ ἔγγραφα δὲ ταῦτα πρέπει νὰ δοθῇ ἐπίσημός τις πίστις καὶ ἀποδεικτικὴ δύναμις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς. Τούτων ἡ πρόδηλος ἀνάγκη δὲν χρήζει βεβαίως ἀναπτύξεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 23 ὁ ταμίας φυλάττει οὐ μόνον τὴν χρηματικὴν ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην περιουσίαν τοῦ Συλλόγου, ἄρα καὶ τὰ ἔπιπλα τοῦ καταστήματος αὐτοῦ καὶ τὴν βιβλιοθήκην. Σπουδαία ἔλλειψις τοῦ νομοσχεδίου εἶνε ἡ σιωπὴ αὐτοῦ περὶ εἰδικοῦ ἐφόρου βιβλιοθήκης, διότι εἶνε λίαν ἀμφίβολον ἄν, σιωπῶντος τοῦ νόμου, δύναται Σύλλογός τις νὰ ἐπιτρέψῃ ἔστω καὶ διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τὴν ἐκλογὴν τοιούτου ἐφόρου. Καὶ ὅμως προϊόντος τοῦ χρόνου οἱ μεγαλείτεροι τοὐλάχιστον δικηγορικοὶ Σύλλογοι δυνατὸν ν' ἀποκτήσωσι καὶ ἀξίαν λόγου νομικὴν βιβλιοθήκην, τῆς ὁποίας ἡ ἄμεσος τήρησις καὶ αὔξησις δὲν θὰ ἦτο βέβαια σοβαρὸν νὰ μένῃ ἀνατεθειμένη εἰς τὸν ταμίαν.

Ὁ ταμίας λογοδοτεῖ κατὰ τὴν λῆξιν ἑκάστου ἔτους περὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον; Κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 ἐδ. στ. τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ὁλόκληρον ὁμοῦ λογοδοτεῖ πρὸς τὸν Σύλλογον καὶ οὗτος ἐγκρίνει ἢ οὔ τὴν διαχείρισιν, ἀλλὰ ἀμφίβολον ἀπομένει ἂν ὑποχρεοῦται ὁ ταμίας νὰ λογοδοτῇ πρὸς τὸ συμβούλιον ἢ ἂν μόνον καταστάσεις ὀφείλῃ νὰ ὑποβάλλῃ αὐτῷ. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ ταμίας λογοδοτεῖ πρὸς τριμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκλεγομένην ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου καὶ ἥτις ὑποβάλλει αὐτῷ ἔκθεσιν.

Τὸ νομοσχέδιον τοῦ 1896 ὥριζεν ὅτι ὁ ταμίας ὀφείλει νὰ καταθέτῃ παρά τινι Τραπέζῃ ὁριζομένῃ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τὰ χρήματα τοῦ Συλλόγου ὁσάκις ταῦτα συμποσωθῶσιν εἰς 1000 δραχ. Ἡ ἐκ βουλευτῶν ἐπιτροπεία περιώρισε τὸ ποσὸν εἰς δρ. 500 καὶ τὸν περιορισμὸν τοῦτον ἀπεδέξατο καὶ τὸ νῦν νομοσχέδιον ὀρθῶς. Οὐδεμία ὅμως κύρωσις τῆς διατάξεως ταύτης ὑπάρχει ἐν τῷ σχεδίῳ. Νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀνατεθῇ ἡ περὶ τούτων ἀδιάλειπτος ἐπιτήρησις εἰς τὸν Πρόεδρον τοὐλάχιστον, ἢ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπὶ τούτῳ ἀλληλέγγυος εὐθύνη τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου.

Ἐπίσης οὐδεμία διάταξις ὑπάρχει ὁρίζουσα τὸ πρόσωπον ὅπερ διαχειρίζεται τὰ χρήματα τῶν μικρῶν Συλλόγων, τῶν μὴ ἀριθμούντων πλείονα τῶν 9 μελῶν (ἄρθρ. 8 § τελευτ.). Τίς παραλαμβάνει τὰς εἰσφορὰς τῶν μελῶν, τίς ἐκπληροῖ χρέη γραμματέως κλπ.;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Πειθαρχικὴ δικαιοδοσία τοῦ Συλλόγου

Τὴν πειθαρχικὴν ἐπὶ τῶν δικηγόρων δικαιοδοσίαν καὶ τὴν διαδικασίαν αὐτῆς ρυθμίζουσι τὰ ἄρθρα 26—38 τοῦ νομοσχεδίου. Ἡ σπουδαιότης τῶν διατάξεων τούτων, κατὰ πρῶτον ἤδη εἰσαγομένων παρ' ἡμῖν, ἀπαιτεῖ προσεκτικὴν ἐξέτασιν, ὅπως μὴ ἀφεθῶσιν ἐν αὐταῖς κενὰ δυνάμενα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν νὰ ἐμπνεύσωσιν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δυσπιστίαν πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὅλου θεσμοῦ.

Τὸ ἄρθρον 26 ὁρίζει, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, ποῖα παραπτώματα τῶν δικηγόρων δίδουσι χώραν εἰς πειθαρχικὴν δίωξιν. Ὡς «παραβάσεις ἢ παραλείψεις τῶν δικηγορικῶν καθηκόντων» νοοῦνται προφανῶς αἱ εἰς τὰ ἄρθρα 146—149 τοῦ Δικ. Ὀργ. καὶ αἱ ἐν τῇ Πολιτ. Δικονομίᾳ ὑποδεικνυόμεναι. Προστίθεται δὲ τούτοις καὶ ἡ ἀναξιοπρεπὴς καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ δικηγόρου διαγωγή, περὶ ἧς ἱκανὰ ἀνωτέρω ἐξετέθησαν. Πάντα ταῦτα τὸ ἄρθρον τοῦτο ὑποβάλλει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ παρ' ἑκάστῳ Συλλόγῳ πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, «πλὴν τῶν ἐπ' ἀκροτηρίου πραττομένων ἢ ἀνακαλυπτομένων τοιούτων παραπτωμάτων, περὶ τῆς βεβαιώσεως καὶ τιμωρίας τῶν ὁποίων διατηρεῖται ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τοῦ Δικαστικοῦ Ὀργ. καὶ τῆς Πολιτ. καὶ Ποιν. Δικονομίας.»

Ἡ εὔλογος αὕτη ἐξαίρεσις, ἡ καὶ ἀλλαχοῦ ἰσχύουσα, παρουσιάζει ἐν τούτοις τινὰς ἀοριστίας. Ὁ δικηγόρος ἐν Ἑλλάδι εἶνε δημόσιος ὑπάλληλος ἐνῷ ἐν Γαλλίᾳ ὁ avocat, πλὴν τῶν παρὰ τῷ Ἀκυρωτικῷ, δὲν εἶνε τοιοῦτος ἅτε μὴ διοριζόμενος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως οὐδ' ἐκπροσωπῶν τὸν πελάτην αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων (Garsonnet Traité etc. I § 252 καὶ 257) ὡς ὁ avoué.

(Ἀκολουθεῖ)

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Διὰ σειρᾶς ὅλης ἐπιστολῶν ἐρωτώμεθα ἂν οἱ τρεῖς Ἀρεοπαγῖται περὶ ὧν καὶ σήμερον καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἠσχολήθημεν, εἶνε αὐτοὶ τοὺς ὁποίους οἱ ἐρωτῶντες καὶ παραθέτοντες τὰ ὀνόματά των φαντάζονται. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας φρονοῦμεν ὅτι περιττεύει ἐντελῶς νὰ δώσωμεν κατηγορηματικήν, εἰδικήν, ρητὴν καὶ ἄμεσον ἀπάντησιν. Ἂν γενικὴ καὶ ἄνευ ἐναντίας γνώμης δὲν ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πεποίθησις, ἐφημερὶς ὡς ἡ ἡμετέρα, ἧς οἱ ἱδρυταὶ φρονοῦν ὅτι σέβονται ἑαυτοὺς πρωτίστως καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ὅπερ μετέρχονται, συγχρόνως ὅμως καὶ πρὸ παντὸς τὸ γόητρον αὐτῆς ταύτης τῆς δικαιοσύνης, ἥτις ἐνσαρκοῦνται ἐν τῷ προσώπῳ παντὸς τεταγμένου νὰ ἀπονέμῃ ταύτην, ἀπὸ τοῦ παρέδρου τῶν Εἰρηνοδικείων μέχρι τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ἐφημερὶς λέγομεν τοιοῦτον ἔχουσα προορισμόν, ὃν ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου αὐτῆς ἔταξεν, ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἀπεξεδύετο εἰς ἀγῶνα τοιούτου εἴδους ὃν ἀνέλαβε διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τὸν ἐθεώρησε καὶ τὸν θεωρεῖ ἐπιβαλλόμενον χάριν αὐτῆς ἀποκλειστικῶς τῆς ἰδέας τῆς ἀνωτάτης δικαιοσύνης.

Ἀπαντῶμεν νέ.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν Κερκύρας, ὅπερ καὶ τὴν Βουλὴν ἀπησχόλησε κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα, ἱκανὸν ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ ὅπως μορφωθῇ τοιαύτη ἢ τοιαύτη κρίσις περὶ τῆς ἀντιλήψεως ἣν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν Κερκύρας ἔχει περὶ τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων του, δὲν εἶνε καθ' ἡμᾶς ἄξιον γενικωτέρας προσοχῆς, οὐδὲ παρίσταται ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ τις καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα ὅπως ἀμυνθῇ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῶν ὁρκωτῶν δικαστῶν. Ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων, ὡς μάλιστα κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη ἀνεπτύχθη καὶ παρ' ἡμῖν, προήχθη εἰς περιωπὴν τοιαύτην, ὥστε ἡ μεμονωμένη περὶ ὡρισμένων μελῶν τούτου γνώμη ἢ καὶ πεποίθησις ἑνὸς Εἰσαγγελέως δὲν εἶνε ἱκανὴ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ κλονίσῃ τὴν ἐπ' αὐτὸν ἀδιάσειστον πεποίθησιν. Ἐκεῖνο μόνον ὅπερ δύναται νὰ γεννήσῃ σκέψεις ἐν μέρει οὐχὶ ἐνθαρρυντικὰς εἶνε ὅτι ἀπέχομεν πλέον πολὺ μακρὰν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καθ' ἣν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς καταδιωκτικῆς ἀρχῆς ἐκηρύσσετο ἀπὸ προορισμοῦ ἐχθρὸς ἀμείλικτος παντὸς δικαιουμένου νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ὁ ὡς ἔνοχος ὑποδειχθεὶς δὲν εἶνε τοιοῦτος.

Εἰσαγγελεὺς καὶ ἔνορκοι

Εἰς μίαν συζήτησιν τοῦ Ἐφετείου ὡς Πλημμελειοδικείου ἕνεκα τῆς ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας τοῦ τέως γραμματέως τῶν ἐν Ἀμφίσσῃ Πρωτοδικῶν κ. Ἰ. Κίνια, κατηγορουμένου ὅτι ἐξύβρισε τὸν ἀνακριτὴν κ. Ἡ. Σάκκην, ἔπρεπε νὰ παρίσταντο ὡς ἀκροαταὶ ἢ μᾶλλον ὡς θεαταὶ τῶν ἀπλύτων τῆς συναλλαγῆς ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι. Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος καὶ τὸ ἀντικείμενον συγχρόνως τῆς σκοποβολῆς ἀπετέλει εἷς ὑπογραμματεὺς ὃν ὁ μὲν ἀνακριτὴς κ. Ἡ. Σάκκης ἐθεώρει ἀπαραίτητον χάριν τῆς ὑπηρεσίας, ὁ δὲ γραμματεύς, ἀδυνατῶν νὰ ἀνθίσταται εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐκπροσωπούντων τὸ κόμμα, ἔπαυσε. Περὶ τὸ ἁπλοῦν αὐτὸ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπεισόδιον πλέκονται αἱ παραδοξότεραι, συγχρόνως ὅμως καὶ αἱ ἀηδέστεραι τῶν σκηνῶν, αἵτινες κατέληξαν εἰς δρᾶμα μὲ τελευταίαν πρᾶξιν, καθ' ἣν ὁ παύσας τὸν ὑπογραμματέα γραμματεὺς ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ ἐφετείου ὡς κατηγορούμενος καὶ ἡ αὐλαία πίπτει διὰ τῆς ἀθωώσεως τοῦ γραμματέως.

Τὰ ἄπλυτα

Δὲν γνωρίζομεν ἂν ὁ κ. Βοκοτόπουλος ἔλαβεν ἢ σκέπτεται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν πρὸς συμπλήρωσιν ἢ τροποποίησιν τῶν δικαστικῶν νομοσχεδίων τὰς ἐπ' αὐτῶν κρίσεις καὶ γνώμας καὶ ἐν γένει τὴν ἐν σχέσει μὲ τὰ νομοσχέδια ταῦτα ἐργασίαν τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, τοῦ νομικοῦ τμήματος τοῦ Παρνασσοῦ καὶ ἄλλων συναδέλφων, ὧν αἱ γνῶμαι ἐδημοσιεύθησαν καὶ διὰ τῶν στηλῶν τῆς «Δικαιοσύνης». Θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς δὲν θὰ παρίδῃ τὰς ὑποδείξεις καὶ τὰ φῶτα τόσων ἐγκρίτων δικηγόρων ἀποφηναμένων γνώμην, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ἔχομεν ἀφορμὰς νὰ γνωρίζωμεν τὴν μετριοφροσύνην ἥτις διακρίνει τὸν κ. Ὑπουργόν.

Τὰ δικαστικὰ Νομοσχέδια

Δικηγόρος μακρᾶς πείρας, ὃν καὶ ἡμεῖς συνιστῶμεν ἐκθύμως, ἀναδέχεται νὰ ἐργασθῇ παρὰ δικηγορικῷ γραφείῳ ἐν Ἀθήναις.

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΕΡΜΗΝΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ

(Ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ ὑποκαθιστῶσα ἑαυτὴν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην καταργοῦσα νόμους τοῦ Κράτους)!

Ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον ζήτημα ἀνακινεῖται διὰ τῆς κατωτέρω ἐπιστολῆς ἣν λίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν:

Ὁ ἐκ Fratta Maggiore τῆς Ἰταλίας Φραγκίσκος Ἀντάμο κεκτημένος τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1865 ψηφίσματος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως περὶ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἰατροσυνεδρίου διδομένων ἐξετάσεων ἤτοι ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς ὑπὸ τοῦ ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας Βασιλικοῦ Πανεπιστημίου τὴν 14 Αὐγούστου 1883 καὶ ἐπιτηδευθεὶς ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὁλόκληρον τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα ἔν τε τῇ Ἰταλίᾳ καὶ τῇ Τουρκίᾳ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πιστοποιητικῶν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν οἰκείων δημάρχων ἐπικεκυρωμένων ὑπό τε τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος πιστοποιούντων καὶ τὴν ταὐτότητα αὐτοῦ, ἐζήτησε δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν ὅπως ὑποβληθῇ εἰς τὴν νενομισμένην πρακτικὴν δοκιμασίαν διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Παραδόξως ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ ἀπέφυγε νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης καὶ συνεπῶς νὰ ὑποβάλῃ αὐτὸν εἰς πρακτικὰς ἐξετάσεις ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τῶν ὑποβληθέντων πιστοποιητικῶν δὲν ἐπληροῦντο αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Νόμου, διότι ἀντὶ διπλώματος, ὅπερ ἀπώλεσε προσεκόμισεν ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου Ρώμης ὡς καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἰταλίας βεβαιούντων ὅτι «τὸ ὑπ' αὐτοῦ »κτηθὲν δίπλωμα διδάκτορος τῆς Ἰατρι»κῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Νεαπό»λεως τὴν 14 Αὐγούστου 1883 ἐπρω»τοκολλήθη ἐν τῷ ἐπὶ τούτοις τηρου»μένῳ μητρῴῳ ὑπὸ τῶν Γραφείων τῆς »Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐξα»σκούντων τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα καὶ »ὑφ' ὡρισμένον αὔξοντα ἀριθμόν». Κατόπιν τῆς τοιαύτης παρανόμου ἀποφάσεως τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς ὁ οὕτω ἀδικηθεὶς Ἰταλὸς προσέφυγεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐξέθηκε δι' αἰτήσεώς του τὰ ἀνωτέρω εἰς τὸν Ὑπουργόν, ὅστις πάραυτα παρέπεμψε τὸ ζήτημα εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου. Τὸ νομικὸν τοῦτο σῶμα παμψηφεὶ ἀπεφάνθη ὅτι κακῶς ἔπραξεν ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ ἀπορρίψασα τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος αἴτησιν, καθόσον τὸ προσαχθὲν πιστοποιητικὸν ἐπισήμου καὶ Ἀνωτάτης Ἀρχῆς τῆς Ἰταλίας ἀναπληροῖ παντελῶς τὸ δίπλωμα καὶ παρέχει πλήρη καὶ ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἀφ' οὗ εἶνε δεδομένον ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατος ἄνευ τῆς προσαγωγῆς τοῦ διπλώματος ἡ ἐγγραφὴ τούτου ἐν τῷ οἰκείῳ μητρῴῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ ἕνεκεν τῆς ἀπωλείας αὐτοῦ λῆψις τοιούτου πιστοποιητικοῦ, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ μόνον δυνατὸν γενέσθαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ τὰ ἐν Ἰταλίᾳ κρατοῦντα, ἔνθα τὰ πανεπιστήμια δὲν παρέχουσιν ἀντίγραφα ἢ πιστοποιητικὰ τῶν διπλωμάτων, διότι πρὸς τοῦτο ἁρμοδία ἀρχὴ ἐστὶν ἡ καταχωροῦσα ταῦτα ἐν τῷ οἰκείῳ μητρῴῳ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου συμπεραίνει ὅτι δέον νὰ ἐπιτραπῇ ἡ πρακτικὴ ἐξέτασις καὶ διότι ὁ Νόμος ἀπαιτῶν διὰ τὴν τοιαύτην δοκιμασίαν τὴν ὑποβολὴν διπλώματος δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποκλείσῃ καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπίσημον ἀπόδειξιν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ διπλώματος δὲν ἀποστερεῖ τοῦ ἀναφαιρέτου τίτλου τοῦ διδάκτορος τὸν ἀπολέσαντα τοῦτο.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπισημειωματικῶς διεβίβασε τὸ Ὑπουργεῖον πρὸς τὴν Πρυτανείαν τοῦ Πανεπιστημίου μὲ τὴν ἐντολὴν ὅπως ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ ὑποβάλῃ τὸ ἐν λόγῳ θῦμά της εἰς τὴν νενομισμένην ἐξέτασιν, καὶ ὁ Κύριος Πρύτανις μετ' ἀγανακτήσεως οὕτως εἰπεῖν διὰ τὴν στάσιν ταύτην τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς, ἣν τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου ἐμάνθανεν, ἀπέστειλεν ἴδιον ἔγγραφον πρὸς τὸν κοσμήτορα τῆς Σχολῆς παραγγέλλων τοῦτον ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς.

Ἀλλ' ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ ἐπεκτείνασα ἤδη τὴν δικαιοδοσίαν της καὶ ἐπὶ νομικῶν ζητημάτων, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀποβάλῃ τὴν ἰδιότητα, ἣν αὐτὴ ἑαυτῇ προσέδωκε, τὴν τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, οὐδὲ νὰ καταργήσῃ τὸν Νόμον ὃν αὕτη ἐθέσπισε. Καὶ ἀφοῦ αὕτη τόσον καταφανῶς ἀπειθεῖ καὶ παραβιάζει διαταγὰς τοῦ Ὑπουργείου στηριζομένας ἐπὶ ἀποφάσεων τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, θὰ σιωπήσῃ ἆρά γε ἡ προϊσταμένη ἀρχή; Φεῦ! Κράτος ἐν Κράτει.

Νομικὸς

ΗΜΙΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ
ΚΑΙ ΗΜΙΚΑΤΑΛΟΓΙΣΤΟΙ
ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΔΗΘΕΝ ΚΡΙΤΙΚΟΝ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα τῆς «Δικαιοσύνης»

Ὁ κ. Α. Τσακμάκης ἀνέλαβε νὰ κρίνῃ δῆθεν τὸ ὡς ἄνω ἔργον μου περὶ ἡμιπαραφρόνων καὶ ἡμικαταλογίστων, ὅπερ δὲν ἐμελέτησε ἢ δὲν ἠννόησε. Συνεπῶς τῷ συνιστῶμεν πάλιν καὶ πάλιν νὰ τὸ μελετήσῃ, διότι τότε μόνον ἴσως τὸ

ΑΛΦΡΕΔΟΥ Ι. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ 11
Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

Η ΣΩΡΕΙΑ
ΤΩΝ ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΩΝ ΚΩΛΥΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ
ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

..... ἐν οἷς καὶ τοῦ ἐκ τῆς *ἐλλείψεως τῆς συναινέσεως* τοῦ ἀσκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἢ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐπιτροπειῶν δικαστηρίου κλπ. προκειμένου περὶ ἀνηλίκων ἢ ὑπὸ ἐπιμέλειαν, ἐπιτροπείαν ἢ δικαστικὴν ἀντίληψιν τελούντων μελλονύμφων.

Διὰ τῆς ὡς εἴρηται συγκεντρώσεως τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, τῶν γεννήσεων, γάμων καὶ θανάτων παρὰ τῇ αὐτῇ δημοσίᾳ ἀρχῇ εὐχεραίνεται τέλος, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δυνατὴ καθισταμένη, καὶ ἡ *στατιστικὴ* τῶν τριῶν τούτων σπουδαιοτάτων γεγονότων τοῦ ἀνθρώπου, δι' *ἣν* εὐλόγως ἑκάστη ἐν βαθμῷ πολιτισμοῦ προηγμένη πολιτεία καὶ πᾶσα μήτ' ἀμερίμνως μηδ' ἀδιαφόρως ἀπέναντι τῆς ἐν λόγῳ σπουδαιοτάτης κοινωνικῆς κινήσεως ἱσταμένη κυβέρνησις αὔξον καθ' ἑκάστην δεικνύουσιν ἐνδιαφέρον.

δ' Ἐπιτυγχάνεται καὶ πραγματοποιεῖται τὸ ἐνιαῖον καὶ ὁμοιόμορφον τῆς ἐν τῷ Κράτει νομοθεσίας περὶ τοῦ τύπου τῆς τελέσεως τῆς γαμηλίου δικαιοπραξίας.

ε' Ὁ γάμος, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἤδη τοῦ λήξαντος αἰῶνος, διὰ δὲ τοῦ ναπολεοντείου Ἀστ. Κώδικος κατηγορηματικῶς πλέον καὶ ἀπὸ πάσης ἐννόμου ἀπόψεως ἀνακηρυχθεὶς ὡς κατ' ἐξοχὴν πολιτικὸν συνάλλαγμα τοῦ ἀστικοῦ δικαίου (contrat civil), καθίσταται ἐφικτὸς μεταξὺ τῶν ἐφιεμένων νὰ συζευχθῶσιν, ἐχόντων δὲ κατ' ἀστικὸν δίκαιον τὰ (γενικὰ διὰ πᾶσαν δικαιοπραξίαν καὶ τὰ εἰδικὰ) διὰ τὸν γάμον προσαπαιτούμενα προσόντα, ἀνεξαρτήτως ταυτότητος, διαφορᾶς ἢ ἀνυπαρξίας θρησκευτικῶν αὐτῶν πεποιθήσεων.

Καθίστανται δηλονότι ἄνευ ἑτέρου καὶ ἀδιακρίτως δυνατοὶ οἱ *μικτοὶ* γάμοι ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην τῆς λέξεως σημασίαν, *τόσῳ μεταξὺ ἑτεροδόξων, ὡς καὶ μεταξὺ ἑτεροθρήσκων, μηδὲ τῶν ἀθρήσκων ἢ ἀθέων ἐξαιρουμένων*, καθ' *ὧν* βεβαίως, μόνον ἕνεκα τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν πεποιθήσεων, αἱ νομοθεσίαι τοῦ παρόντος οὐδαμῶς προέθεντο νὰ ἐπιβάλωσι δυσχερείας (privilegium odiosum) περὶ τὴν σύναψιν γάμου. Πολλῷ μᾶλλον οἱ ὑφιστάμενοι εἰσέτι σχετικοὶ περιορισμοὶ δέον ἱστορικῶς νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ θεωρηθῶσιν ὡς τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα καὶ τὸν ἐξοβελισμὸν αὐτῶν ἀναμένοντα λείψανα, ἐκ τῶν ἄλλοτε πολυαρίθμων καὶ πολυωνύμων δυσμενειῶν τῶν νομοθεσιῶν τοῦ παρελθόντος κατὰ τῶν μὴ πρεσβευόντων τὴν *κυρίαν* ἢ ἄλλως τὴν *δεσπόζουσαν* ἐν τῷ κράτει θρησκείαν ἢ δόγμα.

ς' Ἐν τῷ πολιτικῷ γάμῳ πραγματοποιοῦνται λαμβάνουσαι, οὕτως εἰπεῖν, σάρκα καὶ ὀστᾶ, αἱ διὰ πανηγυρικῶν ἐκφράσεων ἐν τοῖς συνταγματικοῖς χάρταις ἁπάντων τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν ἠγγυημέναι εἰς τοὺς ἐν αὐτοῖς λαοὺς ἀνεξιθρησκεία καὶ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν θρησκευτικῶν κλπ. πεποιθήσεων ἑκάστου.

Καθότι αἱ ρηθεῖσαι θεμελιώδεις διατάξεις ἤθελον μένῃ πολλαχῶς χάρτης ἄγραφος ἐφ' ὅσον δυνάμει εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου μόνη ἡ διαφορὰ τοῦ θρησκεύματος ἐξακολουθεῖ ἀποτελοῦσα κώλυμα τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀστικοῦ συναλλάγματος τοῦ γάμου μεταξὺ προσώπων κεκτημένων ἄλλως κατὰ νόμον ἅπαντα τὰ λοιπὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ (δι' αὐτὸν) προσόντα.

ζ') Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μονογαμικοῦ πολιτικοῦ γάμου καθίσταται ἐφικτὴ ἡ ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις ἐπαισθητῶς ἀναγκαία καταστᾶσα *ἐνιαία διεθνὴς κωδικοποίησις* μεγάλου μέρους τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου, καὶ δὴ τῶν διατάξεων αἵτινες ἀφορῶσιν εἰς τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου, ὡς τοῦ σπουδαιοτάτου τμήματος τοῦ διεθνοῦς ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Τὸ δ' ὡς ἔγγιστα πρὸ διετίας ἐν Βρυξέλλαις ἐπὶ τῷ τέλει τούτῳ συνελθόν, παρὰ πλείστων δ' ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἐπισήμως ἀντιπροσωπευθέν, διεθνὲς συνέδριον ἔλαβε συμμόρφους ἀπο-

ἐννοήσῃ. Ὡς πρὸς τὸ καθαρῶς λοιπὸν ἐπιστημονικὸν μέρος, τὸ *ψυχιατρικόν*, οὐδεμία ἀπάντησις, καθόσον ἄλλως τε καὶ θεωροῦμεν αὐτὸν ἀναρμόδιον, μὴ κεκτημένον προφανῶς καὶ πανθομολογουμένως τὰς γνώσεις ἐκείνας, οὐδὲ προπονηθέντα δι' εἰδικῶν σπουδῶν ἢ μελετῶν, ὅσαι ἀπαιτοῦνται, ἵνα κρίνῃ τις τὰ τοιαῦτα ἔργα καὶ συνεπῶς ἄχαρις δι' ἡμᾶς καὶ ὅλως ἄνισος ἡ συζήτησις, ἐκτὸς ἂν ἀποδείξῃ ἡμῖν τὸ ἐναντίον.

Εἰς ἕτερον σημεῖον κἄπως προσιτώτερον εἰς τὸν κ. Α. Τσακμάκην, τὸ *κοινωνικόν*, λυπούμεθα διότι ἔπεσε καὶ αὐτὸς θῦμα πλάνης καὶ εὐπιστίας καὶ ὑστερικῶν ψευδολογημάτων, εὐχερέστατα ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου τῆς ἀληθείας διαλυομένων, ἂν ἐπίστευσεν εἰς ὅσα τῷ εἰσηγήθησαν περὶ τοῦ συζύγου, ὡς τὸν περιγράφει, καὶ ἐδίκασε δίκην πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃ, ἂν τὸ πρότυπον τῆς συζύγου, ὅπερ ἡμεῖς ἐλάβομεν, *ὡς δεδομένον*, εἶνε ἀναμφιρρήστως τοιοῦτον, οὐδεὶς τὸν διώρισε δικηγόρον τῶν συζύγων καὶ μάλιστα *τῶν τοιούτων*, οὔτε δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ὑπάρχουσιν οὐχὶ μία, *ἀλλὰ δυστυχῶς*, ἄπειροι τοιαῦται σύζυγοι καὶ πάντες τὰς γνωρίζουσιν οἱ ζῶντες ἐν τῇ Κοινωνίᾳ καὶ τὰς δακτυλοδεικτοῦσι, ὅτι δὲ ὑπάρχουσι βεβαίως καὶ σύζυγοι, ὡς τὸν ὑπὸ τοῦ κ. Α. Τσακμάκη ὑποδεικνυόμενον οὐδεμία ἀμφιβολία, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔχει τὴν θέσιν του, οὔτε ἀπὸ ἐπιστημονικῆς, οὔτε ἀπὸ κοινωνικῆς, οὔτε ἀπὸ *πραγματικῆς* ἀπόψεως. Ἐκεῖνο πάλιν τὸ ῥητὸν τῆς ἀοιδίμου Μηδείας εἶνε ὡς νὰ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μηδένα σύνδεσμον ἔχον ἢ εἱρμόν, οὔτε πρὸς τὰ ἀνωτέρω, οὔτε πρὸς τὰ κατωτέρω, ὥστε τοῦ τὴν χαρίζομεν τὴν φράσιν τῆς Μηδείας καὶ τοῦ τὴν ἐπιστρέφομεν μετὰ τοῦ τόκου καὶ ἐπιτοκίου, ὑπομιμνήσκοντες αὐτῷ ὅτι «ἑνὸς ἀτόπου δοθέντος μύρια ἕπονται».

Καταλήγοντες λέγομεν πρὸς τὸν κ. Τσακμάκην, ὅτι τοὺς ζητοῦντας νὰ ἐμποδίσωσι καὶ νὰ ἀποδοκιμάσωσι τὴν συζήτησιν τοιούτων θεωριῶν, ἃς περιφρονητικῶς ἀποκαλεῖ ὀθνείας, θιγουσῶν τὰ λεπτότερα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς προβλήματα καὶ μεστῶν ἐνδιαφέροντος πολλαπλοῦ, ἐν πλήρει δὲ εἰκοστῷ αἰῶνι, καὶ τοὺς ἀποκαλοῦντας ἡμικαταλογίστους τοὺς περιφανεστέρους ἀστέρας τῆς Ἐπιστήμης ὅσοι ἐνασχολοῦνται περὶ ταῦτα, χαρακτηρίζει ἡ Ψυχιατρική, ὡς *τελείως ἀκαταλογίστους*.

Δέξασθε τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπείρου ὑπολήψεώς μου **Σ. Γ. Βλαβιανὸς**
Διευθ. «Ψυχιατρικῆς Ἐπιθεωρήσεως»

Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ἔκδοσις ἕκτη ὑπὸ **Μιχ. Γ. Λιβαδᾶ**

Ἐξεδόθη τὸ τέταρτον τεῦχος τοῦ δευτέρου τόμου.

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα ἐν Ἑλλάδι διέρχεται κρίσιν φοβεράν, ἧς τὰ αἴτια εἶνε πολλαπλᾶ καὶ ποικίλα· εἰς ταύτην οὐχὶ σμικρὸν βεβαίως συνετέλεσε καὶ ἡ πληθώρα τῶν ἰατρῶν, αἱ ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ εὐτελεῖς διαφημίσεις καὶ διηνεκεῖς διενέξεις τῶν ἰατρῶν, οἵτινες ὁσημέραι καταρρίπτουσι τὸ γόητρον τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἡ ἐπίδοσις αὐτῶν εἰς τὴν πολιτικήν, ἥτις, ὡς σήμερον ἀσκεῖται ἐν Ἑλλάδι, ἐλάχιστα συμβάλλεται πρὸς τὴν σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ λόγοι, οὓς οὐκ ἐν τῷ παρόντι νὰ ἐξετάσωμεν. Οὐδεμία ὅμως ἀμφιβολία, ὅτι εἷς τῶν κυριωτέρων λόγων τῆς τοιαύτης καταπτώσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος εἶνε καὶ ἡ ἀνεπάρκεια τῶν νόμων, δι' ὧν περιφρουροῦνται τὰ συμφέροντα τῶν ἰατρῶν.

Ὡς γνωστόν, ἡ ἀμοιβὴ τῶν παρεχομένων ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν κανονίζεται εἰσέτι ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 6 Μαρτίου 1833 Βασιλικοῦ Διατάγματος ἔχοντος ἰσχὺν νόμου, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τούτου προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἡ ὀφειλομένη εἰς τὸν ἰατρὸν ἀμοιβή, ὁσάκις ἤθελεν ἀναφυῇ διένεξις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πελάτου. Εἶνε φανερόν, ὅτι ἡ ἐν τῷ ἄνω ῥηθέντι Διατάγματι διατίμησις, συνταχθεῖσα εἰς ἐποχὴν λίαν παρῳχημένην, οὐδόλως ἀνταποκρίνεται εἰς τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας τοῦ σημερινοῦ βίου, ἐκ δὲ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς ἕνεκεν τοῦ εὐτελοῦς καὶ τοῦ γλίσχρου τῆς ἐν αὐτῷ προσδιοριζομένης ἀποζημιώσεως μεγάλως παραβλάπτονται τὰ συμφέροντα τῶν Ἰατρῶν. Ἐξ ἄλλου αἱ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἐπιτελεσθεῖσαι πρόοδοι, ἰδίᾳ ἐν τῇ Μικροβιολογίᾳ καὶ τῇ Χειρουργικῇ, ἀνέτρεψαν ἄρδην τὰς διαγνωστικὰς καὶ θεραπευτικὰς μεθόδους, αἵτινες κατέστησαν κοπιωδέστεραι καὶ πολυπλοκώτεραι, οὐχὶ δὲ σπανίως ὁ δικαστής, ὅστις ὀφείλει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διατάγματος ἐκείνου νὰ κανονίσῃ ζητήματα καὶ σχέσεις μηδόλως ὑπὸ τοῦ συντάκτου αὐτοῦ καθορισθέντα, ἀπαντᾷ ἀπείρους δυσχερείας εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἐπεβάλλετο λοιπὸν ἡ ῥιζικὴ τροποποίησις τοῦ διατάγματος ἐκείνου καὶ ἡ σύνταξις νέας διατιμήσεως τῶν ἰατρικῶν ἀποζημιώσεων κάλλιον ἀνταποκρινομένων εἰς τὰς ἀναπτυχθείσας κοινωνικὰς ἀνάγκας καὶ πρὸς τὰς νέας τῆς ἐπιστήμης προόδους. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξελέγη ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν μᾶλλον ἐγκρίτων συναδέλφων τῶν πόλεων Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν ἥτις κατήρτισε νέον τιμολόγιον κατὰ τὸ νῦν ἐν Γερμανίᾳ ἰσχῦον τοιοῦτον. Τὸ τιμολόγιον τοῦτο δημοσιευθὲν τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν ἰατρῶν κ. κ. Κούζη καὶ Τουφεξῆ καὶ ἐγκριθὲν ὑπὸ ὁλοκλήρου τοῦ ἰατρικοῦ σώματος, θέλει ὑποβληθῇ μετ' ἄλλων σχετικῶν νομοσχεδίων, δι' ὧν διαρρυθμίζεται κατά τι ἡ πρὸς προστασίαν τῶν ἰατρικῶν συμφερόντων ἰσχύουσα νομοθεσία, εἰς τὴν Σεβ. Κυβέρνησιν ἵνα ἐὰν ἐγκρίνῃ καταστήσῃ αὐτοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Τὰ ζητήματα τὰ κυρίως ἀπασχολοῦντα τοὺς ἰατρούς, τῶν ὁποίων ἡ λύσις προσκρούει εἰς σοβαρὰς δυσχερείας, εἶνε ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ τρόπος τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπιβεβαιώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκέψεων καὶ ἐν γένει τῶν χορηγηθεισῶν ὑπηρεσιῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πρὸς ἐπιδίωξιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν τηρηθησομένη διαδικασία, ἥτις ἵνα ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν αὐτῆς δέον νὰ ᾖ σύντομος καὶ ἁπλῆ.

Διὰ μὲν τὸ πρῶτον ζήτημα κατὰ τὸ ἄρθρον 408 § 2, 3 τῆς Πολ. Δικονομίας τὰ βιβλία τῶν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀνεγνωρισμένων ἰατρῶν, τὰ μὲ ἐπιτάγματα ἰατρῶν συνοδευόμενα βιβλία τῶν φαρμακοπωλῶν, τῶν μαιῶν, ξενοδόχων κλπ. ὡς καὶ τὰ ἐμπορικὰ βιβλία θεωροῦνται ὡς ἰδιωτικὰ ἔγγραφα καὶ ἀποδεικνύουσι ἄνευ ὑπογραφῆς ἀλλὰ μόνον ἐὰν ἐπὶ χάρτου σεσημασμένου κατεσκευασμένα βιβλιοδετηθῶσι πρὸ τῆς χρήσεως αὐτῶν καὶ διασφαλισθῶσι παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Ἐμποροδικῶν (ἀνάγνωθι Πρωτοδικῶν) γράφωνται δ' Ἑλληνιστὶ καὶ καταχωρίζωνται ἐν αὐτοῖς ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ἄνευ κενῶν διαστημάτων, ἄνευ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως φύλλων, ἄνευ παρεγγραφῶν ἢ ὑπεργραφῶν (Οἰκονομίδης) πᾶσαι τῶν ἄνω ἐπαγγελματιῶν αἱ πράξεις ἀναφερόμεναι εἰς τὰς εἰδικὰς αὐτῶν ἐργασίας.

Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ὁ πελάτης δὲν ἀμφισβητεῖ εἰ μὴ τὸ ποσὸν τῆς χορηγηθείσης ὑπηρεσίας τὰ βιβλία τῶν ἰατρῶν συντεταγμένα κατὰ τὰ κεκανονισμένα ἀποτελοῦσιν ὡς καὶ τὰ τῶν ἐμπόρων ἀποδεικτικὸν μέσον ἐπαρκὲς μέχρις ἀνταποδείξεως, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐὰν ὁ ἰατρὸς προσαγάγῃ εἰς τὸ Δικαστήριον βιβλία, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι πράγματι οὗτος ἐπεσκέφθη τὸν ἀσθενῆ καθ' ὡρισμένας ἡμέρας ἐναπόκειται εἰς τὸν πελάτην ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐσφαλμένον τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἰατροῦ.—Τοιαύτη εἶναι ἡ ἑρμηνεία ἡ διδομένη συνήθως καὶ ὑπὸ τῶν γαλλικῶν δικαστηρίων εἰς τὸ σχετικὸν ἄρθρ. τῆς Γαλλ. Πολ. Δικονομίας. Οὕτω σὺν τοῖς ἄλλοις κατ' ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τοῦ Νομοῦ τοῦ Σηκουάνα 18 Δεκεμβρίου 1884, ὁ πελάτης ὅστις δὲν πληρώνει τοῖς μετρητοῖς τὰς ἐπισκέψεις ἰατροῦ ὑποτίθεται ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὰς σημειώσεις αὐτοῦ (τοῦ ἰατροῦ) πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γενομένων ἐπισκέψεων, ἐναπόκειται δὲ εἰς αὐτὸν τοῦτον νὰ προσαγάγῃ ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἐναντίου.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν

ΑΓΩΓΗ

Νικήτα Ν. Δικαίου
κατοίκου Ἀθηνῶν

Κατὰ

Κωνσταντίνου Γαβριαλάκη
κατοίκου Ἀθηνῶν ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς

Ὁ ἐναγόμενος ἐδανείσθη καὶ ἔλαβε δι' ἀνάγκας αὐτοῦ παρ' ἐμοῦ ἐνταῦθα τὴν 29ην Μαΐου ἐ. ἔ. μετρητὰς δρ. νέας δέκα χιλιάδας (10,000) ὑποσχεθεὶς τὴν πρὸς ἐμὲ πληρωμὴν τούτων μετὰ ἓξ μῆνας καὶ πρὸς τοῦτο ὑπέγραψε τὸ ἀπὸ 29ης Μαΐου 1906 ἐμπορικὸν γραμμάτιον διὰ δρ. 10,000 πληρωτέον εἰς τὴν ἰδίαν μου διαταγὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος μετὰ μῆνας ἕξ, ληξάσης ὅμως τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας ὁ ἐναγόμενος δὲν μοὶ ἐξώφλησε τὸ ἀντίτιμον τοῦ γραμματίου τούτου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος εἶνε ὑπόχρεως κατὰ Νόμον εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δρ. 10,000 καὶ λόγῳ τοῦ δανείου καὶ δυνάμει τοῦ ἄνω γραμματίου καὶ διότι ἄλλως ἀνεγνώρισε πολλάκις τὴν ὀφειλήν του καὶ ὑπεσχέθη τὴν πληρωμὴν ἐντόκως δὲ πρὸς 9 0)0 ἀπὸ τῆς λήξεως μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως.

Διὰ ταῦτα

Καὶ τὰ κατὰ τὴν δικάσιμον καὶ μὲ τὴν ῥητὴν ἐπιφύλαξιν ὅπως ἐγείρω κατὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἄλλας ἀγωγὰς δι' ἕτερα ὀφειλόμενά μοι ποσὰ καλῶν τοῦτον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν.

Ἐξαιτοῦμαι

Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παροῦσα.

Νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ μοὶ πληρώσῃ καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως δρ. νέας δέκα χιλιάδας (10,000) ἐντόκως πρὸς 9 0]0 ἀπὸ 30ῆς Νοεμβρίου ἐ. ἔ. μέχρις ἐξοφλήσεως.

Νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἀπόφασις.

Ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγόμενον Κωνστ. Γαβριαλάκην δημοσιευθήτω δὲ διά τινος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημερίδων.

Ἐν Ἀθήναις 30 Νοεμβρίου 1906

Ὁ πληρεξ. δικηγ. καὶ ἀντίκλητος

Θάνος Ν. Ζώρας

ΣΥΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ὑπὸ **Τιμ. Ε. Ἠλιοπούλου**

Τόμος πρῶτος. — Τεῦχος πρῶτον

Περιεχόμενα : Ἔργον καὶ μέθοδος τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου.
—Ὁρισμὸς τοῦ ποινικοῦ δικαίου.
—Ἱστορία τοῦ ποινικοῦ δικαίου.
— Πηγαὶ τοῦ ποινικοῦ δικαίου.
— Δικαιολογικὸς λόγος τῆς ποινῆς.

Πωλεῖται ἀντὶ δρ 4 ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ἐλευθερουδάκη, Μπέκ, Ἑστίας, Τζάκα, κλπ.

ΙΩΑΝΝ. Λ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
Εἰρηνοδίκου

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΜΕΤΡΑ

Εἰς παντὸς εἴδους περὶ διακατοχῆς διαφοράς, ἤτοι προσωρινὴ τῆς νομῆς ῥύθμισις.

Μελέτη πρωτότυπος ἐξ ἐννέα τυπογραφικῶν φύλλων.

Τιμᾶται δραχμῶν δύο

φάσεις, ἃς καὶ συνέστησεν εἰς τὰς ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως κατ' αὐτὸ ἀντιπροσωπευθείσας Κυβερνήσεις καὶ Κράτη ἰδίᾳ ὑπὲρ τῆς διεθνοῦς ὁμοιομόρφου διακανονίσεως τῶν ἑξῆς ζητημάτων :

α') περὶ τοῦ τηρητέου *τύπου τῆς συνάψεως τοῦ γάμου πολιτικῶς*.

β') περὶ τῶν *ὀνομάτων* καὶ δὴ οὗπερ δικαιοῦται νὰ φέρῃ ἡ ἰδίῳ ἢ πταίσματι τοῦ ἀνδρὸς διεζευγμένη γυνή, καὶ ἡ ἐξ ἀκυρωθέντος γάμου τέως σύζυγος, ὅσῳ καὶ τὰ ἐξ ἀκύρου ἢ ἀκυρωθέντος γάμου γεννηθέντα τέκνα.

γ') ἐν γένει περὶ τῶν κατ' οἰκογενειακὸν δίκαιον εἰς συντήρησιν καὶ διατροφὴν ὑποχρέων προσώπων καὶ περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέτρου καὶ τῶν προϋποθέσεων τῆς ἐνασκήσεως τῶν ἀντιστοίχων δικαιωμάτων.

δ') περὶ τοῦ ὁμοιομόρφου καθορισμοῦ τῶν λόγων : τοῦ *τοπικοῦ* (ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης) *χωρισμοῦ μεταξὺ τῶν συζύγων*, τῆς *ἀκυρώσεως τοῦ γάμου* καὶ τῆς *διαλύσεως αὐτοῦ* (διαζυγίου), ὑπὸ πνεῦμα προσιδιάζον εἰς τὰς ἐπιτακτικὰς ὑπαγορεύσεις τῶν βιωτικῶν ὅρων καὶ ἀναγκῶν τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν καὶ τῆς ἐν τῷ πολιτισμῷ προϊούσης ἐξελίξεως αὐτῶν. Δηλονότι ἐπὶ τῇ βάσει μᾶλλον ἀνθρωπιστικῶν καὶ φιλελευθέρων ἀρχῶν ἢ τῶν τῆς ἄλλως παλαιωθείσης νῦν, εἰς τὰς ἔκτοτε οὐσιωδῶς ἀλλοιωθείσας κοινωνικὰς καὶ βιωτικὰς συνθήκας τῆς σήμερον, μὴ δυναμένης νὰ ἀνταποκριθῇ πλέον 22ας Νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Κατὰ τὴν κρατήσασαν διὰ τῶν ἑρμηνευτῶν τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἐκδοχὴν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ δοθῇ ἡ συναίνεσις, διὰ τὸ κῦρος τοῦ γάμου χειραφέτων ἀνηλίκων ἢ ἐν γένει τῶν ὑπὸ *ἐπιμέλειαν* τελούντων, παρὰ τῶν ἐπιτετραμμένων *ταύτην* προσώπων, πλὴν ἂν ὑπάρχῃ ὁ ἐνασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν.

Ὁ Ἀστ. Ἑλλ. Νόμος ΧΠΘ' ἀπὸ 17 Αὐγούστου 1861 *περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, κτλ.* ἐν ἄρθρῳ 58 ὁρίζων ὅτι «ὁ ἐπίτροπος *παρίστησι* τὸν ἀνήλικον κατὰ πᾶσαν. . . πρᾶξιν ἀφορῶσαν τὴν προσωπικὴν κατάστασιν ἢ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ» δὲν ἐκαινοτόμησεν ὡς πρὸς τὸ ὑπάτης σπουδαιότητος τοῦτο θέμα, μὴ ὑπαχθὲν ὑπὸ σαφῆ καὶ ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως νομοθετικὴν διαρρύθμισιν : τοῦτο ἀποδοτέον εἰς νομικὴν *ἀκυρολεξίαν* τοῦ ὡς εἴρηται τεχνικοῦ ὅρου «*παρίστησιν*» ἰσοδυνάμου τῷ «ἐκπροσωπεῖν», εἰς ἣν ὑπέπεσεν ὁ νομοθέτης προφανῶς ἐξ ἀβλεψίας κατὰ τὴν ἐξ ἀλλοδαπῶν νομοθεσιῶν τμηματικὴν καὶ μονομερῆ πρόσληψιν διατάξεων· πρβλ. καὶ Κρασσᾶ Οἰκογ. Δ. § § 20 καὶ 274 ἔκδ. 1895 : «παράστασις ὅμως καὶ ἐπιχείρησις δικαιοπραξιῶν, δι' ἑτέρου, χωρεῖ μόνον ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν δυναμένων νὰ διεξαχθῶσι δι' ἀντιπροσώπου, κατ' ἀνάγκην δ' ἀργεῖ, ἐφ' ὧν προσωπικὴ ἀπαιτεῖται ἐνέργεια, καὶ ἐπὶ τῶν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, μὴ ἐπιχειρουμένων δι' ἀντιπροσώπων, οἷαι ὁ γάμος, διαθήκη, ἀναγνώρισις φυσικοῦ τέκνου, υἱοθεσία καὶ αἱ ταύταις παραπλήσιαι.

Ἐφ' ὧν δὲ πράξεων ἐκπροσώπησις δὲν χωρεῖ, οὐδ' ἡ συναίνεσις τοῦ ἐπιτρόπου ἀπαιτεῖται, καὶ ἐντεῦθεν «ἡ ὁμόφωνος τῶν ἑρμηνευτῶν καὶ τῆς νομολογίας λύσις καθ' ἣν ὁ γάμος, ἀναγνώρισις τέκνου, διαθήκη εἰσὶ πράξεις ὅλως προσωπικαί, ἐπιχειρούμεναι παρὰ μόνου τοῦ ἀνηλίκου, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ ὧν τὸ κῦρος ἤρτηται ἐκ μόνης τῆς ἐν ἐπιγνώσει καὶ συνειδήσει ἐνεργείας,—ἀφ' ἑτέρου πολλῷ ὀλιγώτερον τοῦ ἐπιτρόπου δικαιοῦται πρὸς τοῦτο ὁ κηδεμὼν ἢ ὁ ἀντιλήπτωρ ἀσώτου ἢ ὁ τοῦ διφορουμένων φρενῶν, ὧν ἔργον εἶνε ἡ διοίκησις τῆς περιουσίας καὶ οὐχὶ ἡ δι' ἐγκρίσεως κύρωσις τῆς δοθείσης παρὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν τελούντων πρὸς γάμον συναινέσεως».

Καταντᾷ ὄντως ἀπίστευτον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλ. ἀστ. νομοθεσίᾳ, προνοούσῃ καὶ διὰ δευτερευούσης σημασίας ἔτι *περιουσιακὰ συναλλάγματα*, τὴν *σύμπραξιν* τοῦ προσώπου εἰς ὃ ἀνατίθεται ἡ ἐπιμέλεια τοῦ δεομένου αὐτῆς, καὶ *τούτου* ἄνευ ἐπαπειλούσῃ τὴν διάρρηξιν αὐτῶν, τοὐναντίον διὰ τὰς ῥηθείσας ὑπερτάτης σπουδαιότητος πράξεις προσωπικῆς καταστάσεως (οἷαι ὁ γάμος, υἱοθεσία, ἀναγνώρισις φυσικοῦ τέκνου κλ.) δὲν ἀπαιτεῖται ὡς μὴ ὤφελε, καὶ δὴ κατηγορηματικῶς ἡ διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ τὴν ἐπιμέλειαν ἐπιτετραμμένου κύρωσις αὐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)